

Θεόδωρος Τσιμπόγλου

Ο Θεόδωρος Τσιμπόγλου γεννήθηκε το 1956 στη Θεσσαλονίκη και σπούδασε οικονομικές επιστήμες στο πανεπιστήμιο Μακεδονίας (πρώην Α.Β.Σ.Θ.).

Εργάστηκε επί 35 χρόνια ως υπάλληλος στην Εθνική Τράπεζα, στον τομέα των πιστοδοτήσεων και συνταξιοδοτήθηκε το 2013.

Σε ηλικία 65 ετών ξεκίνησε να γράφει κάποια στιχάκια που εκφράζουν διάφορες απόψεις και σκέψεις του.

Το έναυσμα για την εν λόγω καταγραφή ήταν ένα τραυματικό γεγονός υγείας, που έζησε για διάστημα δύο ετών περίπου (2016 - 2018).

Η εν λόγω συλλογή περιλαμβάνει στίχους που αναφέρονται στην αγάπη, στη ζωή, στις σχέσεις των ανθρώπων, και γενικά σε θέματα της καθημερινότητας, με βάση τις απόψεις, τις σκέψεις και τα βιώματά του.

Θεσσαλονίκη, 05/03/2021

51 Το μπουζούκι

Απόψε το μπουζούκι σου
έχει φωνή μεγάλη.
Γλυκές είναι οι νότες του
μου φτιάχνουν το κεφάλι.

Πάλι θα πιω να ξεχαστώ,
πάλι θα γίνω λιώμα.
Τα μάτια της να μη μπορώ,
να βλέπω κάθε ώρα.

Μεσ' το ποτήρι το κρασί
πεθαίνει λίγο - λίγο.
Και η ψυχή μου δεν πονά,
τη θύμησή της σβήνω.

Όλα του κόσμου τα λεφτά
στα δίνω και ζητάω,
του μπουζουκιού σου οι χορδές
να παίζουν να μεθάω.

52 Η μνήμη του

Πόσο καιρό θα χρειαστείς, ένα κερί να του ανάψεις.
Νά πιάς να τον επισκεφτείς στον τάφο του, να κλάψεις.
Αυτός ήταν για σένα της θάλασσας ο βράχος.
Σ' αυτόν σκάζαν τα κύματα, ήταν για σένα ο φάρος.

Η αγάπη του ορίζοντας δίχως αρχή, μέση και τέλος.
Ατέλειωτη η υπομονή για σένα και πάντα δίχως μένος.
Ακόμη και όταν έφυγες να ζήσεις μόνη μακριά του,
μόνο αυτός νοιαζότανε σε κάθε αναποδιά σου.

Αυτός μονάχα ήτανε το σίγουρο στήριγμα σου.
Στο τέλος του δεν ένωσε, ούτε ένα άγγιγμα σου.
Εσένα είχε στο μυαλό και στο περπάτημά του.
Μην κακοπέσεις, μην χαθείς, έξω από τα φτερά του.

Τώρα που εκείνος έφυγε στο ουράνιο μακρινό ταξίδι,
κάνε γι' αυτόν μια προσευχή, δώσ' του και λίγη μνήμη.
Είναι η μόνη ανταμοιβή, που έχεις να του δώσεις.
Τώρα που λείπει απ' τη ζωή, μήπως και ξεχρεώσεις.

53 Ο βιοπαλαιστής

Δίχως πυξίδα στη ζωή
βαδίζει και όπου πάει.
Ποτέ δεν έχει ονειρευτεί
τίποτα δεν ζητάει.

Τα χρόνια φεύγουν και περνούν
και αυτός ακολουθάει.
Ζει τη ζωή του ταπεινά,
κι αυτή τον προσπερνάει.

Ξέρει πως η σκιά του είναι αυτή.
Αυτή που ήτανε και πριν.
Και αυτή που θά 'ναι πάντα,
όσο τρανός και να γενεί.

Ένα βιβλίο είναι η ζωή
γι' αυτόν και το κοιτάει.
Να το διαβάσει δεν μπορεί
και το φυλλομετράει.

Μετράει τι ρυτίδες του,
που έρχονται μία – μία.
Είναι παράσημα γι' αυτόν.
και η μόνη του επιτυχία.

54 Η φυλακή του νου

Με δέσανε μ' ένα σχοινί
και σκλαβωμένο μ' έχουν.
Με βάλανε και φυλακή,
ούτε που με προσέχουν.

Τρελάθηκα απ' τη θλίψη μου.
δεν έχω τι να περιμένω.
Και πέφτω στην κατάθλιψη
με το μυαλό χαμένο.

Πέρασαν χρόνια και καιροί,
και σάπισε και το σχοινί,
και γκρέμισε και η φυλακή
και τα δεσμά μου όλα.

Έγινα πάλι ελεύθερος,
μα είμαι σκλαβωμένος.
Γιατί η κατάθλιψή μου ζει,
και νιώθω μπερδεμένος.

55 Η φιλία

Ο φίλος που θυσιάζεται,
τη φιλία την εκτιμάει.
Και όπως η αγάπη, κι' η αντοχή,
έτσι και η φιλία στη ζωή,
στα δύσκολα μετράει.

Φίλους πολλούς απέκτησα,
φιλίες λίγες 'μείναν.
Τα βάσανα κι οι στεναγμοί
περίσσεια μού 'ρθαν στη ζωή
και οι φίλοι μου χαθήκαν.

Όσες φιλίες έκανα
μετρώ στο ένα χέρι.
Γιατί η ζωή όπως περνά,
στην άλλη όχθη μας τραβά
και τις φιλίες παίρνει.

Αλίμονο στον άνθρωπο
φιλίες που δεν έχει,
ιδίως στα γεράματα,
που είναι η ζωή για κλάματα,
χαρά απ' αυτές να παίρνει.

56 Ο λιγομίλητος

Πάντα ο κύριος θά 'σαι εσύ,
στα λόγια που δεν είπες.
Και πάντα δούλος θά 'σαι εσύ,
για όσα λόγια είπες.

Και ότι μιλήσεις και ότι πεις,
φρόντισε να φουσάει.
Γιατί τα λόγια που θα πεις,
ο αέρας τα σκορπάει.

Ο άνθρωπος που δεν πολύ μιλά,
συχνά σοφός λογιέται.
Γιατί συνήθως δεν μιλά
με λόγια, δεν καυχιέται.

Τη σιωπή του προτιμά,
τα χείλη του δεν σπάει.
Νιώθεις πως λέει πιο πολλά,
απ' εκείνον που μιλάει.

Λένε πως η σιωπή είναι χρυσός
και θόρυβο δεν κάνει.
Πολλές φορές όμως αυτή
τα τύμπανά σου σπάει.

Γιατί αυτά που υπονοεί,
συνήθως τα πιστεύεις.
Μ' αυτά συνήθως συμφωνείς,
κι αντίρρηση δεν έχεις.

57 Συμβουλή

Στη θέλησή σου γίνε κύριος,
αν θες να γίνεις δυνατός.
Και στη συνείδηση σου δούλος,
αν θες να είσαι και σωστός.

Η πτώση σου αν είν' να 'ρθεί,
θά 'ρθει από τις ευκολίες.
Γιατί στις δύσκολες στιγμές
ψοφούν οι αδυναμίες.

Το χέρι άπλωνε συχνά,
ποτέ να μην διστάζεις.
Και απλωμένο χέρι αν δεις
πάντα να το αρπάζεις.

Και να προσέχεις πάντα.
Ο διάβολος ορκίζεται
και στο θεό για να χαρεί,
αν φτάσεις στην κατάντια.

58 Το βλέμμα χαμηλά

Αν θέλεις ν' ανεβείς ψηλά,
από τα χαμηλά ξεκίνα.
Για νά 'χεις γνώση στη ζωή,
τι θα σου πει η διαδρομή.

Κι εκεί ψηλά που θά 'σαι,
να έχεις το βλέμμα χαμηλά,
και πάντα να θυμάσαι,
το χαμηλά ξαναγυρνά.

Αν στα ψηλά εκεί βρεθείς
μονάχα από την τύχη,
κοίταξε να μην πληγωθείς,
στο ανάστροφο ταξίδι.

Και όσο ψηλότερα βρεθείς,
τόσος πολύς ο πόνος,
αν τύχει μέσα στη ζωή
κι εσύ την πτώση να γευτείς.

59 Ο ναυαγός

Ναυάγησε και βρέθηκε
σ' ένα νησί μονάχος.
Καλύβα έφτιαξε να ζει,
επάνω σ' ένα βράχο.

Κι ολημερίς γυρίζοντας
λίγη τροφή για νά 'βρει.
Ελπίζει κάποτε να δει,
πως φτάνει ένα καράβι.

Μια μαύρη μέρα και κακιά
η καλύβα του πιάνει φωτιά.
Ακόμη και στην ερημιά
η τύχη του δεν τον βοηθά.

Αποκαΐδια βλέπει και πονά.
Τι άλλο πια να πάθει.
Μία καλύβα έφτιαξε,
και αυτή η καλύβα εχάθη.

Την άλλη μέρα το πρωί
στου ορίζοντα το βάθος,
ένα καράβι φαίνεται,
να πλησιάζει στο νησί.

Και μόλις φτάνει στην ακτή,
ο καπετάνιος λέει.
Είδαμε τον καπνό και ήρθαμε,
να δούμε γιατί καίει.

60 Ο θυμός

Το μυαλό μας κατοικεί
στης κεφαλής το δώμα,
και ο θυμός μας προσπαθεί,
να το πετά στο χώμα.

Όλοι σε βρίζουνε θυμέ,
σε αποκαλούν αγύρτη,
γιατί θολώνεις το μυαλό
και βάζεις και το σύρτη.

Όποιος αρχίζει με θυμό,
τελειώνει μ' αναστεναγμό.
Περίσσεια έχει τη ντροπή,
είναι γεμάτος δισταγμό.

Γιατί η γλώσσα του μιλά,
πιο γρήγορα απ' τη λαλιά
που το μυαλό ζυγίζει,
κι έτσι παθαίνει τη ζημιά.

Τη μεγαλύτερη ζημιά
την παίρνει όποιος θυμώνει,
και όχι αυτός που δέχεται,
θυμό που τον πληγώνει.

Κι αν δεις θυμό να κρύβεται,
θυμό που να σωπαίνει,
τότε ο θυμός είναι σκληρός,

εκδίκηση σημαίνει.

Ο μεγαλύτερος εχθρός μας,
είναι ο θυμός μας.
Και όσο λιγότερο μυαλό,
τόσο θυμός με το στανιό.

Γιατί ο θυμός ευδοκίμει
μεσ' του άμυαλου το σπίτι.
Τον κάνει να παινεύεται,
κι αυτός γελοίος φαίνεται.

61 Ο θυμός της μάνας

Ο θυμός του καθενός
δεν είναι φίλος κανενός,
αγκάθι στο κλωνάρι,
του διάβολου βλαστάρι.

Και αν τον πνίγεις μέσα σου,
ανήμπορο να ξεσπάσει,
τότε να ξέρεις πως κρατάς,
θεού μαργαριτάρι.

Μόνο της μάνας ο θυμός,
λένε πως είναι ο σωστός.
Είναι βιολιού δοξάρι.
Είναι σαν μαξιλάρι.

Για ν' ακουμπάς τα πάθη σου,
τα αναίτια τα λάθη σου,
στο μαύρο το σκοτάδι
είναι σαν το λυχνάρι.

62 Σκέψεις της νύχτας

Νύχτα και η ώρα duόμιση,
αργεί να ξημερώσει,
και το μυαλό τις σκέψεις μου,
στον πόνο μου έχει απλώσει.

Μέχρι να 'ρθεί η χαραυγή,
οι σκέψεις μου έχουν στρώσει,
ένα χαλί στον πόνο μου
μέσα μου να ριζώσει.

Όπως εχθές έτσι και σήμερα,
πάλι αισθάνομαι τα ίδια.
Ο ύπνος μου θά 'ναι μισός,
ατέλειωτη θά 'ναι η νύχτα.

Μόνο προς το ξημέρωμα
που έχω να περιμένω,
το φως του ήλιου να φανεί,
θ' αρχίσω ν' ανασαίνω.

Άραγε θά 'ρθει ο καιρός,
αιώνια η μέρα να παγώσει ?
Η νύχτα ποτέ μην ξαναρθεί,
το πέπλο της να στρώσει ?

Να μην χρειάζεται ποτέ,
ο ύπνος να ημερέψει,
την πονεμένη μου ψυχή,
το δάκρυ να στερέψει.

63 Το ξύλο

Είμαι το δέντρο το ψηλό,
μια ζωή είμαι κοντά σου.
Είμαι το σανίδι που πατάς,
μεσ' το διαμέρισμά σου.

Είμαι το τραπέζι που θα φας,
εσύ και τα παιδιά σου.
Η πόρτα που άνοιξες να πας,
πρωί για τη δουλειά σου.

Είμαι η βάρκα σου η παλιά,
μαζί και τα κουπιά σου.
Το ιστίο, το κατάρτι σου,
που δένεις τα πανιά σου.

Η ξύλινη η καλύβα σου,
όλη η αρχοντιά σου.
Τα ξύλα για το τζάκι σου,
για να 'χεις τη φωτιά σου.

Είμαι του κόσμου το χαρτί
σ' όλα τα γράμματά σου,
αυτά που έγραψες γι αυτήν
κι όλα τα όνειρά σου.

Είμαι το τέμπλο του ναού
με τα σκαλίσματά του,
και το στασίδι που ακουμπάς,

να βρείς την ανθρωπιά σου.

Είμαι τα λόγια που δεν λες,
στις ένοχες που έχεις.
Ξύλινα λεν' τα λόγια σου,
κι εσύ δεν το αντέχεις.

Λένε πολλοί πως είμαι εγώ
παιδί του παραδείσου,
πως βγήκα τάχα από 'κει,
είν' η καταγωγή μου.

Το δάσος είν' το σπίτι μου,
η γαλήνη στη ματιά σου.
Πρόσεξε μη με σπαταλάς,
μη διώχνεις τη χαρά σου.

Φύλαξε το τσεκούρι σου
και μη με τσεκουρώνεις.
Πέταξε και τα σπίρτα σου,
μ' αυτά με καις, και με τελειώνεις.

64 Ο καλός άνθρωπος

Το καθαρό το βλέμμα του.
Η αμόλυντη ψυχή του.
Η τόση ευσπλαχνία του.
Η πρόθυμη φωνή του.

Και η χαρά του γέλιου του.
Και η άκακη ορμή του.
Το θάρρος πού 'χει η γνώμη του.
Η τόση υπομονή του.

Και η καλή προαίρεση.
Και το φιλότιμό του.
Η τόση ευπιστία του.
Κι ο ανύπαρκτος θυμός του.

Κι άλλα πολλά, κι όλα μαζί,
τόση χαρά εκπέμπουν,
που όλα τα λεφτά της γης,
τίποτα δεν προσφέρουν.

Είναι “ο καλός ο άνθρωπος”,
που λέει ο λαός μας.
Όλοι πολύ θα θέλαμε,
να είναι ο εαυτός μας.

65 Ο θάνατος

Η ξεκούραση είναι ανταμοιβή,
στους κόπους που εσύ κάνεις.
Και ο θάνατος ανταμοιβή,
για σένα είναι, αν το σκεφτείς.

Και ανάγκη δεν χρειάζεσαι,
να τον διαλευκάνεις,
γιατί μοιάζει ξεκούραση,
στους κόπους που έχεις κάνει.

Λένε πως είναι ο θάνατος,
το τέλος της ζωής σου.
'Άλλοι όμως λεν' πως είναι αυτός
η μονή ανταμοιβή σου.

Πως είναι η αρχή, το φως,
και ο προορισμός σου,
για έναν κόσμο άγνωστο
αυτός είναι ο σκοπός σου.

66 Η ευτυχία μου

Τα πιο ωραία πράγματα
είναι πολύ κοντά μου.
Πάντοτε είναι δίπλα μου,
είναι η αρχοντιά μου.

Είναι το φως στα μάτια μου,
είναι η αναπνοή μου,
είναι τα αυτιά μου, που ακούν,
είναι το άγγιγμά μου.

Είναι η οσμή στη μύτη μου,
είν' η περπατησιά μου.
Είν' τα λουλούδια που κοιτώ,
είν' η ορμή του αέρα.

Είναι η μυρωδιά της γης,
τη μέρα που θα βρέχει.
Είναι το χιόνι το πυκνό,
όταν παιχνίδια παίζω.

Είν' το ηλιοβασίλεμα,
προτού να έρθει η νύχτα.
Το χάραμα της χαραυγής
στη μέρα που θα έρθει.

Είν' το κελιάδισμα που ακούω
μεσ' το καλοκαιράκι.
Κι άλλα πολλά που σκέφτομαι

σαν το μικρό παιδάκι.

Δεν νοιάζομαι λοιπόν γι αυτά,
τα αστέρια που φωτίζουν.
Εκεί ψηλά στον ουρανό
και λίγο λαμπυρίζουν.

Είναι πάρα πολύ μακριά,
δεν είναι εδώ κοντά μου.
Είναι και ξένα στην ζωή
την καθημερινότητά μου.

67 Τα ωραία

Το πιο ωραίο πράγμα στη ζωή,
είναι ο χορός και η μουσική.
Είναι και οι ψαλμωδίες,
που ακούγονται στις εκκλησίες.

Η κλασική η μουσική,
τα λαϊκά τραγούδια,
και τα δημοτικά μαζί,
αγγέλων αγγελούδια.

Η ρυθμική γυμναστική,
είναι και το μπαλέτο,
του τσίρκου η παράσταση
και των παιδιών τα θέλω.

Είναι ένα χαμόγελο,
είναι μια καλημέρα,
του γείτονά σου που ακούς,
μία συνηθισμένη μέρα.

Είναι το βλέμμα ενός παιδιού,
η αθωότητα στην πράξη.
Του φίλου σου το άγγιγμα,
που σε χτυπάει στην πλάτη.

Είναι όλα όσα αγαπάς,
και όσα έχεις περάσει.
Αυτά που δεν θέλεις να ξεχνάς,

και αυτά που θά 'θελες να φτάσεις.

Όλα, όσα σε συνεπαίρνουνε.

Όλα, όσα σε εξαγνίζουν.

Όλα αυτά ψηλά σε στέλνουνε

και σε στριφογυρίζουν.

68 Ο διάλογος του χάρου με τον διάβολο

Ο διάβολος παρήγγειλε,
το χάρο να καλμάρει.
Φρένο να βάλει στο ρυθμό,
ανθρώπους για να πάρει.

Γιατί όπως τα λογάριασε,
οι καλοί δεν περισσεύουν.
Περίσσεια έχουν τη ζωή
οι κακοί κι οι κολασμένοι.

Χάροντα όπως το πας,
θα χάσω τη δουλειά μου.
Γιατί όσους παίρνεις δεν ρωτάς,
αν είναι τα παιδιά μου.

Αυτά μονάχα έχω εγώ,
να σπέρνω το κακό μου.
Με εσένανε που έμπλεξα,
βρήκα το διάβολό μου.

Κάνε ένα διάλειμμα λοιπόν,
να σπείρω το κακό μου.
Να κάνω το κουμάντο μου,
να φύγει ο πανικός μου.

Τι λες βρε διάβולה που θες,
να μου χαλάς την πιάτσα.
Εγώ το νήμα της ζωής

το κόβω απ' την καβάντζα.

Μου φαίνεται πως είσαι εσύ,
όπως και όλοι οι άλλοι.
Που λένε πράγματα για με,
χωρίς να με γνωρίζουν.

Και όσοι με ε γνώρισαν,
λαλιά τώρα δεν έχουν.
Γιατί αν είχαν θά 'ξερες,
διακρίσεις πως δεν κάνω.

Μαζί μου παίρνω όποιον βρω,
κρατά εσύ λογαριασμό.
Συνήθως παίρνω τους καλούς
νωρίτερα από τους κακούς.

Αν θες να συμφωνήσουμε
τον κόσμο να διαλέγω,
ζητά την έγκριση Αυτού,
που εγώ γι Αυτόν δουλεύω.

69 Ερωτικές αναμνήσεις

Αγάπες μου αλλοτινές
αγάπες ξεχασμένες.
Στο νου μου έρχεστε ξανά,
όλες αγαπημένες.

Στα τόσα χρόνια της ζωής
φαντάζεστε σαν ξένες.
Στα όνειρά μου ζωντανές,
όχι λησμονημένες.

Σας βλέπω κι ονειρεύομαι,
είστε μεσ' την καρδιά μου.
Είστε το χρώμα που κοιτά,
η γκρίζα η ματιά μου.

Η μόνη μου η συντροφιά
τώρα στα γηρατειά μου.
Και η μόνη μου παρηγοριά
στη μαύρη μοναξιά μου.

Αγάπες μου αλλοτινές,
αγάπες ξεχασμένες.
Αγάπες μου παντοτινές,
χιλοτραγουδισμένες.

Πάντα με γαληνεύετε
σαν το γλυκό τραγούδι,
είστε περβόλι της ψυχής,
της άνοιξης λουλούδι.

70 Ο έρωτας

Ο έρωτας είναι κι εδώ,
είναι κι εκεί, είναι και παραπέρα.
Είναι παντού και πάντοτε,
δουλεύει όλη τη μέρα.

Τη νύχτα ίσως κοιμηθεί,
δυνάμεις για να πάρει.
Μα σαν ξυπνήσει το πρωϊ,
αρχίζει πάλι την κλοπή.

Καρδιές ανθρώπων παίρνει,
ανακατεύει τις ψυχές,
μπερδεύει και τις ενοχές,
στον ουρανό τις στέλνει.

71 Ο έρωτας - 1

Ο έρωτας είναι θεϊκός.
άλλες φορές διαβολικός.
Απόλυτα δεσμευτικός
και σίγουρα είναι λιγιστός.

Είναι σαφώς μοναδικός.
Συνήθως είναι και τυφλός.
Πολλές πληγές ανοίγει,
κι ο ίδιος ξανά αυτές τις κλείνει.

Είναι ένα πάθος δυνατό,
μοιάζει με την αγάπη.
Μα όταν η ζήλεια τον χτυπά
γίνεται αυταπάτη.

Αλίμονο στον άνθρωπο,
που έζησε στην πλάση,
και τα φτερά του έρωτα
δεν βρήκε να πετάξει.

72 Η Θύμησή της

Όταν ανοίξεις την πληγή,
το αίμα βγαίνει πρώτο.
Όταν ακούσεις την ψυχή,
το όνομά της μόνο.

Όταν κοιτάς το βλέμμα μου,
σ' αυτήν είναι η ματιά μου.
Όταν για 'κείνη με ρωτάς,
σπαράζει η καρδιά μου.

Όταν σκεφτώ τα λόγια της,
αυτά με συνεπαίρνουν.
Σφίγγει ο λαιμός μου απ' τον λυγμό,
και οι χορδές μου τρέμουν.

Όταν σκεφτώ τα μάτια της,
βλέπω τα δάκρυά της.
Τα βλέπω να με πνίγουνε,
που λείπω από κοντά της.

73 Καλύτερα μόνος

Άραγε τι να πρωτοθυμηθώ
και τι ν' αποφασίσω.
Και τι απ' όλα να σκεφτώ,
για να γυρίσω πίσω.

Αφού ούτε ένα λεπτό,
δεν βρίσκω ευχάριστο να δω,
ανάμεσα στις μνήμες μου,
και τον καημό να σβήσω.

Έφυγα και ησύχασα,
ηρέμησε η ζωή μου,
βρήκα και τις ανάσες μου,
και την αναπνοή μου.

Καλύτερα μονάχος μου,
το δρόμο να τραβήξω,
να ζω με τη μιζέρια μου,
και πίσω να σ' αφήσω.

Γιατί τα χρόνια που έζησα,
και ξόδεψα μαζί σου,
χίλιες πληγές μ' ανοίξανε,
ματώσαν την ψυχή μου.

74 Τι είναι ο άνθρωπος

Ο άνθρωπος είναι ποταμός,
που γεννιέται στις πηγές του,
και αρχίζει το ταξίδι,
της ζωής για να γνωρίσει.

Αλλού κυλάει ήσυχος,
αλλού πολύ θυμώνει,
και ξεχειλίζει όπως περνά,
πλημμύρες γύρω απλώνει.

Όπως κυλάει στις κοίτες του,
το βάθος του αλλάζει,
Αλλάζει και το χρώμα του,
αλλάζει και η φωνή του.

Απ' το ταξίδι το μακρύ,
πληγές πολλές μαζεύει,
μολύνεται, λερώνεται,
και αναπνοές γυρεύει.

Το τέρμα του η θάλασσα.
στην αγκαλιά της πέφτει.
Να βρεί ψάχνει στα βάθη της,
του πλάστη της το χέρι.

Να το αρπάξει και να πεί,
για όλα ένα συγγνώμη.
Μήπως την ύστατη στιγμή,
από την πρύμνη πάει στην πλώρη.

75 Το πότισμα

Τόσο νερό που μ' έριξες,
δεν ξέρω αν θα ζήσω.
Εγώ πολύ θα τό 'θελα,
να ζήσω, να μη σβήσω.

Γι' αυτό λοιπόν παρακαλώ,
μην με ποτίσεις άλλο.
Εκτός εάν δεν μ' αγαπάς,
και θέλεις να πεθάνω.

Εγώ μαζί με τ' άνθη μου
θα σε ευχαριστήσω.
Αρκεί εσύ να μ' αγαπάς,
πνιγμό να μη γνωρίσω.

Και να θυμάσαι δεν διψώ,
χειμώνας όταν έρθει.
Αντίθετα διψώ πολύ,
σαν έρθει καλοκαίρι.

76 Ο εγωισμός μου

Σ' ένα κομμάτι από χαρτί
έγραψα τ' όνομά σου.
Η πένα μου ζωγράφισε
όλα τα σφάλματά σου.

Πάνω στο δέρμα μου έγραψα,
πόσο πολύ σε θέλω.
Τα γράμματα γίναν σταθμοί
του τρένου να κατέβω.

Πάνω στον τοίχο έγραψα
συνθήματα για σένα.
Όλοι κατάλαβαν σωστά,
πως είχα αλλού το βλέμμα.

Σε όλους ομολόγησα,
πως είσαι ο ουρανός μου.
Η πούλια κι ο αυγερινός
τους είπαν, είσαι εχθρός μου.

Όσο πολύ σε σκέφτεται,
ο νους κι ο λογισμός μου,
τόσο πολύ σε αντιπαθεί,
ο άκρατος θυμός μου.

Όσο πολύ κι αν προσπαθώ,
να σ' έχω στο πλευρό μου,
τόσο πολύ σε απωθεί
ο παλιοεγωισμός μου.

77 Η στέψη σου

Το βάσανό μου στη ζωή
ήσουν και το ξέρεις.
Όσο καιρό σε έβλεπα,
στο πλάι του να στέκεις.

Να ξαναρθείς περίμενα,
να βγεις απ' τα σκοτάδια.
Να νιώσεις την ανάσα μου
και τα γλυκά μου χάδια.

Μάτωσαν όμως οι πληγές,
που είχα στο κορμί μου.
Έγιναν κλάμα οι στεναγμοί
κι οι αναστεναγμοί μου.

Σαν πήρες την απόφαση
μελλόνυμφη να γίνεις,
αυτόν να 'χεις για σύντροφο,
νέα ζωή ν' αρχίσεις.

Θυμήθηκα τους όρκους σου
και τα ζεστά φιλιά σου.
Την άπλετη αγκάλη σου
και τη γλυκιά ματιά σου.

Έσταξε δάκρυ ο πόνος μου,
απ' την πολλή τη σκέψη.
Έσβησε κάθε ελπίδα μου,
απ' τη δική σου στέψη.

78 Τα χρέη μου

Δύσκολα χρόνια ήρθανε.
Η απόγνωση μπροστάρης,
και πίσω της τα κλάματα,
σαν το σφιχτό ζωνάρι.

Να αναπνεύσω δεν μπορώ,
απ' τα πολλά τα χρέη.
Οι οφειλές ατέλειωτες
το χρήμα πια δεν ρέει.

Οι ελπίδες όλες σβήστηκαν,
ο ορίζοντας εχάθη.
Τα βάσανα και οι καημοί.
με βάλανε σημάδι.

Μου μείναν τα χειρότερα,
να έρθουν, να στεγνώσει,
το δάκρυ μου και οι στεναγμοί,
η ζωή μου να τελειώσει.

79 Η αγάπη σου

Σαν το σπουργίτι που πετά
με αετού φτερούγες,
έκανες την αγάπη μου,
που ένιωθα για σένα,

όταν με πρωτοκοίταξες
με εκείνο σου το βλέμμα,
κι έδειξες πως περίμενες,
κι εσύ να 'ρθείς σ' εμένα.

Κι όταν με πρωτομίλησες
με εκείνο σου το νεύμα,
χωρίς να δώσω τίμημα
για σένα ούτ' ένα κέρμα.

Ένωσα τη δικαίωση,
φτάνοντας προς το τέρμα,
κι αισθάνθηκα αγαλλίαση
στο σώμα και το πνεύμα.

Τώρα πια νιώθω κένταυρος,
που άλλαξε η μορφή του,
και έγινε άνθρωπος σωστός
χωρίς αλόγου πόδια.

Νιώθω πως χάθηκαν με μιας
όλες μου οι ρυτίδες,
που απέκτησα προσμένοντας
κι εσύ ποτέ δεν είδες.

80 Η δύναμη των στίχων

Όσα στιχάκια και να βρω
και να σκεφτώ, να γράψω,
τόσα στιχάκια συναντώ,
ίδια μ' αυτά που γράφω.

Πολλά είναι ασύγκριτα,
καλύτερα, σπουδαία,
με λόγια που βγάζουνε φωτιά,
μα δεν τα βλέπω νέα.

Γιατί όλα στριφογυρίζουνε
γύρω από το ίδιο θέμα,
και νιώθω ίδιο να κυλά
στις φλέβες μου το αίμα.

Νιώθω πως βλέπω μακριά
τα ίδια τα σινιάλα,
το ίδιο λαμβάνω μήνυμα
στο ίδιο τέμπο πάντα.

Μα είναι κάποια που όταν βρω
ριγώ κι ανατριχιάζω,
χάνω τον ήλιο που κοιτώ,
και πάνε τα πάνω, κάτω,

και αναβλύζει ο πόνος μου,
καθώς αυτά διαβάζω,
και οι λυγμοί με πνίγουνε
και βαριαναστενάζω.

81 Η πίστη μου στο θεό

Μια χιονοθύελλα η ζωή
δεν την αντέχω άλλο.
Η ορφάνια του κόσμου ορατή
με θόρυβο μεγάλο.

Τα στήθη μου λαχάνιασαν
απ' την πολλή τρεχάλα.
Ο πόνος μου, η δύναμη
που γλίτωσα την κρεμάλα.

Ακόμη τη ζωή δεν έζησα
και πότε ζωή ν' αρχίσω ?
Ελπίδες δεν εγνώρισα,
και δεν τις ξεχωρίζω.

Νιώθω σαν το λυκόπουλο,
που λύκο ξεπερνάει,
και στόχο έχει για να ζει,
άλλη μια μέρα να περνάει.

Οι δείκτες στο ρολόι μου
καρφώθηκαν για πάντα.
Κρίθηκε αθώα η θλίψη μου
απ' τα πολλά σημάδια.

Σκάβω μονίμως στο μηδέν,
εγώ και η προσμονή μου.
Πιστεύω όμως στο θεό,
και ξεδιψά η ψυχή μου.

82 Θέλω να φύγω

Απ' το μηδέν ξεκίνησα,
και στο μηδέν πηγαίνω.
Αφού με 'σένα που έμπλεξα,
δεν ξέρω πια τι θέλω.

Ήμουνα μόνος στη ζωή,
κι ένα καημό είχα μόνο.
Νά 'βρω έναν άνθρωπο κι εγώ
να μοιραστώ τον πόνο.

Σε βρήκα και μπερδεύτηκα,
δεν ξέρω τι να κάνω.
Γιατί οι καημοί γίναν πολλοί,
πληρώνω και από πάνω.

Νομίζω πως καλύτερα,
θα είναι αν σ' αφήσω.
γιατί οι καημοί μου θα χαθούν
και ήσυχος θα σβήσω.

83 Τα πάθη μου και εσύ

Άλλες φορές τα τραγουδώ,
άλλες φορές τα πνίγω,
τα πάθη που έχω και θαρρώ,
θαρρώ πως θα ξεφύγω.

Με κυνηγούν τα πάθη μου,
θέλω να τα ξεχάσω.
Γιατί με βασανίζουνε,
γιατί μπορεί να σπάσω.

Ο θησαυρός μου είσαι εσύ,
τα πάθη είναι δικά μου.
Ίσως φοβάσαι δίπλα μου,
δεν θεσ' νά 'σαι κοντά μου.

Να ξέρεις όμως μια ζωή,
για την παρηγοριά σου,
όπου ο θησαυρός μου ζει,
εκεί είναι και η καρδιά μου.

84 Το τέλος της ζωής

Μην κλαις και μην οδύρεσαι
στο τέρμα όταν φτάσεις,
Γιατί στο τέρμα ξεκινάς,
ταξίδι για να κάνεις.

Και μάλιστα χαρούμενο
γιατί θα συναντήσεις,
ανθρώπους που αγάπησες
και θες να τους μιλήσεις.

Δεν είναι λήξη ο θάνατος,
είναι καινούργια γέννα.
Στον κόσμο τον ουράνιο
παράδεισος για σένα.

Ένα είναι το σίγουρο,
που δεν μπορείς ν' αλλάξεις.
Και είναι νομοτέλεια.
Στην πόρτα του θα φτάσεις.

Η πόρτα αυτή είναι για σε,
η αιώνια αμοιβή σου.
Σαν τη διαβείς μετάλλαξη,
παθαίνει η μορφή σου.

Αγγέλων βλέμματα κοιτάς,
φτερά βγαίνουν στο σώμα.
Είσαι μεσ' στον παράδεισο,
μεσ' του θεού το δώμα.

85 Δεν μ' αγαπάς

Τόσο πολύ αν μ' αγαπάς,
γιατί δεν μου το δείχνεις ?
Αν το ρολόι της καρδιάς χτυπά,
που είναι ο λεπτοδείκτης ?

Αν νοιάζεσαι για μένανε,
γιατί εγώ δεν βλέπω,
της έγνοιας σου το βλέμμα σου
σε μένα καρφωμένο ?

Μήπως η αγάπη σου αυτή,
είναι δουλειά της λογικής ?
Μήπως δεν είμαι αυτό που θέλεις ?
Μήπως μπερδεύεις τις γραμμές,

του τηλεφώνου που κρατάς ?
Μήπως τον άλλον συναντάς ?
Μήπως καλά αν το σκεφτείς,
μακριά μου θέλεις να βρεθείς ?

86 Ο εγωισμός μας

Να ξερεις πως ο εγωισμός σου,
είναι ο θανάσιμος εχθρός σου.
Πνίξ' τον βαθιά σου, να χαρείς.
Βγαλ' του τα μάτια, αν μπορείς.

Γιατί εκεί που σε οδηγεί,
βρίσκεται η καταστροφή.
Κι όσες συγγνώμες και να πεις,
ίσως συγχώρεση δεν βρεις.

Ο εγωισμός σου είναι πάθος,
είναι πληγή, είναι ένα λάθος.
Στη δυστυχία σε κρατάει δεμένο,
ανήμπορο και μετανιωμένο.

Είναι παιχνίδι ο εγωισμός σου
και αν το κερδίσεις, χάνεις.
Γιατί ψηλώνεις μια στιγμή,
αλλά κονταίνεις πάλι.

87 Η ομορφιά των στίχων

Λένε πως είναι δύσκολο,
στιχάκια για να γράψεις.
Εγώ λέω πως είναι δύσκολο,
κάποιος να τα διαβάσει.

Είναι πολλοί που γράφουνε,
το λόγια τους σε στίχους.
Λίγοι όμως τα διαβάζουνε,
οι πιο πολλοί σε τοίχους.

Κάποιοι εκεί πάνω γράφουνε
ωραίους στίχους πάντα.
Συνήθως αυτοί μοιάζουνε
σαν μια γλυκιά μπαλάντα.

Τις περισσότερες φορές
τους στίχους τους ακούμε,
μέσα από τα τραγούδια μας,
που σιγοτραγουδούμε.

Και όταν αυτοί ταιριάζουνε
και με ωραίες νότες,
μεσ' την ψυχή μας μένουνε
αείμνηστες εικόνες.

88 Η γαλήνη της πίστης

Η επιμονή της γαλήνης
γαληνεύει την ψυχή μου.
Σαν βρίσκομαι στην ερημιά,
αυτή είναι η όαση μου.

Και η μοναξιά μου βρίσκεται
σ' απόλυτη αρμονία,
με το ρυθμό της σκέψης μου,
που σκέφτεται τα θεία.

Τίποτα δεν ταράζει μέσα μου
την ήρεμη καρδιά μου.
Όλες οι μνήμες μου οι παλιές
που έρχονται σιμά μου,

χαϊδεύουν τις ρυτίδες μου,
φωτίζουν τα όνειρα μου.
Σμιλεύουν ακατάπαυστα
και την προσωπικότητά μου.

Θαρρώ πως η υπομονή είναι ένα,
από τα προτερήματά μου.
Μα η πίστη μου στον ύψιστο
είναι η ταυτότητά μου.

Η πίστη που αλλάζει διαρκώς
την αγωνία μου σ' ελπίδα.
Η πίστη μέσα μου βαθιά,
αυτή δίνει το βήμα.

89 Ξοδεύουν τη ζωή τους

Τους πνίγουν τα προβλήματα,
διέξοδο ζητάνε.

Τα χρέη κι οι ανασφάλειες
στο νου τους τριγυρνάνε.

Παλεύουν όλη μέρα,
την κάθε μέρα για να βγάλουν.
Λίγα είναι τα χρήματα,
που βγάζουν και δεν φτάνουν.

Στην ταβέρνα τα μιλάνε
και τα πίνουν και μεθάνε.
Το ποτήρι που κρατάνε,
τον καημό τους να ξεχνάνε,

το γεμίζουν με πλάνη,
σαν εικόνα το βαστάνε,
αλλά μετά το βρίζουν,
το πετάνε, και το σπάνε.

Οι άρχοντες που διοικούν
και νομοσχέδια βγάζουν,
ζητούν συνέχεια υπομονή,
τα χρόνια να περνάνε.

Και πράγματι έτσι γίνεται,
περνάει η ζωή σαν ξένη,
λίγο στα μάτια τους κοιτά,
και ύστερα ξεμακραίνει.

90 Έκφραση αγάπης

Ζητάς τον τρόπο να σου δείξω,
ποσό πολύ σε αγαπώ.
Σου λέω θα στρώσω τη ζωή μου,
μπροστά στα πόδια σου τα δυο.

Μου λες να μείνω, να μη φύγω,
να μη σ' αφήσω και χαθώ.
Σου λέω εμπόδια πως θα ρίξω,
στο διάβα μου την έξοδο μη βρω.

Μου λες πως είμαι εγώ για σένα,
όλη η γη κι ο ουρανός.
Σου λέω πως είσαι 'συ για μένα,
η μόνη μου αιτία για να ζω.

91 Η ταπεινότητα

Προσπάθησε στις πράξεις σου,
πάντα σεμνός να δείχνεις.
Και όχι λεονταρισμούς,
σ' αυτούς ποτέ μη μείνεις.

Οι άνθρωποι οι ταπεινοί.
πάντα θα είναι οι πιο ψηλοί.
Κι όσο πιο ταπεινά μιλούν,
τόσο και πιο ψηλά πετούν.

Μια δύναμη αόρατη
εκπέμπει η μορφή τους,
Είναι αυτή που αισθάνεσαι
από το χαμηλό προφίλ τους.

Όλη την ταπεινότητα τους
τη βλέπεις μέσα στη ματιά τους.
Μιλούν γι αυτούς τα έργα τους
και το αποτέλεσμα τους.

92 Το παραλήρημά της

Κοιμάμαι τη νύχτα και ξυπνώ
με την δική της έγνοια.
Σκέφτομαι πως κατάντησε,
πως ζει σ' αυτήν την ένδεια.

Μεσ' την κατάντια έπεσε,
και δεν το καταλαβαίνει.
Ο κόσμος γύρω της τη συζητά,
πλάι του σαν διαβαίνει.

Η στάση της περίεργη,
χαμόγελο κανένα,
πάντοτε είναι σκυθρωπή,
με σκοτεινό το βλέμμα.

Φοβάται όλους γύρω της,
μήπως κακό της κάνουν,
και πως την παρακολουθούν,
εμπόδια πως την βάζουν.

Ακόμη κι όσοι την αγαπούν
και κάποτε αγαπούσε,
μοιάζουν για αυτήν παράξενοι,
νομίζει την μισούνε.

Θεέ μου κάνε την κάποτε,
τις πλάνες της να πνίξει.
Να αναρρώσει κάποτε,
το φόβο που έχει, να νικήσει.

93 Υποταγμένος του κράτους

Αν θέλεις να έχεις τα πρωτεία,
στη σάπια πολιτεία,
γίνε γρανάζι και εσύ,
της κρατικής της μηχανής.

Αλισβερισί κανε με το κράτος,
να φύγεις απ' τον πάτο.
Πληρώνει σίγουρα αυτό
και ρέστα δίνει κι από πάνω.

Όλοι για σένα θα μιλούν,
θα 'ναι μαζί σου οι νόμοι.
Πάντα θα συμφωνεί μ' εσένανε
η πληρωμένη γνώμη.

Αρκεί να κάνεις πάντοτε
του κράτους τα χατίρια.
Την ανθρωπιά σου να πετάς
στου κάδου τα σκουπίδια.

Κι όταν σε φτύνει αυτό,
κι όταν σε απαρνιέται,
κοίτα εσύ να προσκυνάς,
το κράτος δεν νικιέται !

94 Αγώνας ελπίδας

Η ακροβασία συνεχίζεται
με στόχο το τέρμα της ζωής.
Στηρίγματα ελάχιστα,
μόνο το μεγαλείο της ψυχής.

Κάθε μέρα η αγωνία μου,
η πτώση να μην έρθει.
Η έγνοια κάθε μέρα μου
το μονοπάτι μου να φέγγει.

Νεκρές οι αναμνήσεις μου,
φτωχά τα όνειρά μου.
Ο αγώνας είναι δύσκολος,
με βγάζει απ' τα νερά μου.

Ψάχνω στο τέρμα μου να δω
κάποιο καλό σινιάλο.
Χαρά μου θά 'ναι αν θα βρω
ελπίδα για ρεγάλο.

95 Οι φίλοι μου κι εσύ

Άσε σου λέω να χαρείς,
και μη με κουλαντρίζεις.
Εγώ τους φίλους μου κοιτώ,
κι εσύ εχθρούς μου δείχνεις.

Μου λες πως πάντα φταίνει αυτοί,
τις νύχτες που γυρνάω.
Κι εσένανε δεν λαχταρώ,
τάχα πως σε ξεχνάω.

Εγώ με αυτούς μεγάλωσα,
είναι σαν αδελφοί μου.
Στα τόσα χρόνια της ζωής,
πάντα είναι μαζί μου.

Είναι για μένανε αυτοί
βάλσαμο στη ψυχή μου.
Μη στέκεσαι ανάμεσα,
μη ξύνεις την οργή μου.

Μείνε στο ύψος σου ψηλά,
εκεί όπου ανήκεις.
Της οικογένειας τα δεσμά,
συνέχισε να σφίγγεις.

Και μη σε νοιάζει τίποτα,
εσύ δεν κινδυνεύεις.
Για μένα είσαι 'συ το παν,
κι αυτούς μη τους μπερδεύεις.

96 Στον κόσμο μου

Ανυποψίαστος και αμέριμνος
βάδιζα στη ζωή μου,
τα μάτια μου ήταν κλειστά,
κλειστή και η ακοή μου.

Μου έλεγαν οι φίλοι μου,
πως κάτι δεν κολλάει.
Η συμπεριφορά της έλεγαν,
εμένα με ξεγελάει.

Εγώ όμως στον κόσμο μου
έβλεπα κάτι άλλο.
Κι έλεγα πως με αυτήν,
εγώ καλά περνάω.

Κάποτε ήρθε η στιγμή
και μου 'πε πως θα φύγει.
Της είπα μη φύγεις και χαθείς,
και μη με εγκαταλείπεις.

Έφυγε και κατάλαβα,
της συμπεριφοράς τα λάθη.
Αυτά που δεν έβλεπα εγώ,
αλλά τα 'βλέπαν άλλοι.

97 Κομμουνισμός

Τι είναι πιο σημαντικό ?
Συνολικά η κοινωνία ?
Ή ο άνθρωπος ατομικά
που ζει στη δυστυχία ?

Θά 'πρεπε να νοιαζόμαστε
για τ' όφελος του όχλου ?
Ή μόνο για το όφελος
πολύ του κάθε ατόμου ?

Για το αγελαίο ποδοβολητό
Ή για το βήμα καθ' ενός ?
Για τα συνθήματα του πλήθους
ή την ατομική κραυγή του ήθους ?

Για την ελευθερία καθ' ενός,
ή του συνόλου γενικώς ?
Για το ψηφίζειν γενικώς
ή' για της κάλπης τα εντός ?

Μήπως οι κομματάρχες θέλουνε
νά 'χουνε τα ηνία ?
Γιατί όλα μαζί τα άτομα
κάνουν την κοινωνία.

98 Ισότητα

Όχι ίσοι δεν είμαστε,
δεν μοιάζουμε καθόλου,
υπάρχει πάντα διαφορά
σε όλους τους ανθρώπους.

Ο κάθε ένας είναι αλλιώς,
κανείς δεν είναι ίδιος.
Κι ο δίδυμος ο αδελφός
προσωπικότητα κι αυτός.

Διαφέρουμε όλοι στο μυαλό
και στα αισθήματά μας.
Αλλάζουμε με τον καιρό,
αλλάζει και η σκιά μας.

Και αν θελήσεις να μας δεις
μέσα στο ίδιο κάδρο,
τη δυστυχία μας θα βρεις
στο ίδιο σου το πιάτο.

Μόνο σ' ένα ταιριάζουμε,
σ' ένα είμαστε ίδιοι.
Το ίδιο βάρος έχουμε,
την ίδια την ευθύνη.

Είναι το μπόϊ της ψυχής,
που έχουν κι όλοι οι άλλοι.
Αυτό που βλέπει ο θεός,
όταν μας κριτικάρει.

99 Τα θέλω μου

Θέλω η ζωή μου να κυλά
δίχως κανένα άγχος.
Θέλω του κόσμου η μοναξιά,
να είναι ένα άνθος.

Άνθος σε μοσχολούλουδο
του κήπου που ανθίζει,
σε πάρκο που μαζεύεται,
ο κόσμος να μυρίζει.

Με νοιάζει το πραγματικό
κι όχι το θεαθήναι.
Θέλω πολύ κι οι γύρω μου,
να είναι αυτοί που είναι.

Να βλέπω όσους με κοιτούν,
με καθαρό το βλέμμα.
Πάντα ν' ανταποκρίνονται
δίχως κανένα ψέμα.

Θέλω να ονειρεύομαι,
το βράδυ που κοιμάμαι,
αλλά στα όνειρα αυτά,
ποτέ μου δούλος νά 'μαι.

Θέλω να σκέφτομαι πολύ
τον κάθε στοχασμό μου.
Αλλά ο στοχασμός αυτός

μην είναι και σκοπός μου.

Θέλω πολύ τη συμφορά,
να κόβεται στα δυο.
Θέλω πολύ το θρίαμβο,
να γίνεται θηρίο.

Θέλω πολλά, και θέλω πολύ,
πάντα να το παλεύω.
Γαλήνη θέλω στην καρδιά,
τ' απλά είναι που πιστεύω.

100 Πανδημια

Η πανδημία απλώνεται,
ο ιός δεν ξεπερνιέται.
Ανδρώνεται στα γρήγορα,
παλεύει, δεν νικιέται.

Εμβόλιο, αλίμονο,
δεν βρέθηκε ακόμη.
Οι θάνατοι ακολουθούν,
έχουμε μείνει μόνοι.

Ο πανικός, η απόγνωση,
όσο πάει και μεγαλώνει.
Το αύριο που έρχεται
τους πάντες τους αγχώνει.

Όλοι μέσα στα σπίτια μας
μένουμε απ' το φόβο.
Κανείς πια δεν κυκλοφορεί,
η ερημιά μας μόνο.

Τα θέατρα, τα γήπεδα,
τα αεροπορικά ταξίδια,
η εκπαίδευση, η διασκέδαση,
όλα τα γυμναστήρια,

τα μέσα μαζικής μεταφοράς,
τα εμπορικά τα μαγαζιά,
και διάφορα άλλα πολλά,

τα πάντα είναι κλειστά.

Τα χρήματά μας λιγοστά,
όσο υπάρχουνε κι αυτά.
Πουθενά διέξοδος να πάει
η ζωή μας πιο μπροστά.

Μας μένει μόνο η ελπίδα μας
για λίγη συντροφιά,
κι ο ήλιος του καλοκαιριού
που έρχεται για γιατρεία.